Uitgelicht

Leven voor de paal

‘Als er geen paal is, is ze ongelukkig.’ Fotograaf **Johan van Dreven** volgde luchtacrobaat Demi Brama (16) een jaar lang: op haar opleiding, thuis en bij wedstrijden.

Als er één uitvoerende kunst steevast een bepaald soort associaties opwekt, dan is het die van het paaldansen. In landen waar flink wat paaldanseressen rond middernacht naar hun werk gaan in halfduistere clubs, al dan niet verscholen achter parkeerterreinen langs snelwegen, wordt dit professionalisme weleens ‘het op een-na-oudste beroep ter wereld’ genoemd. Zo bepalend zijn al die clubs voor het imago van het paaldansen dat velen van ons niet weten dat het bij daglicht een serieuze vorm van acrobatie is die door juryleden net zo streng wordt beoordeeld als kunstschaatsen, en bovendien een klassieke en een artistieke variant kent.

Demi Brama uit Huizen, nu 16 en vergevorderd op de acrobatenopleiding van Corpus Acrobatics in Amsterdam, ontdekte de paal rond haar 7de. Al snel verbaasde zij vriend en vijand met spectaculaire kunsten. Specialisten zagen een natuurtalent. Sinds die tijd brengt ze vele uren per dag hangend aan palen door. ‘Als er geen paal in de buurt is, is ze ongelukkig’, zegt documentairefotograaf Johan van Dreven, die samen met zijn vrouw Herma de jonge acrobate een jaar lang volgde; thuis, op de opleiding en tijdens wedstrijden. Haar trainingsschema is rigoureus: tien tot veertien uur per dag, zes dagen per week. Als ze straks klaar is, hoopt Brama toe te treden tot het Cirque du Soleil, een wereldwijd optredend samenwerkingsverband van groepen artiesten.

Olaf Tempelman

Foto’s uit: *Leven voor talent*, Johan en Herma van Dreven
ISBN 978-94-92959-19-5